SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 12. oktobra 2011 *

V zadevi T-224/10,

Association belge des consommateurs test-achats ASBL s sedežem v Bruslju (Belgija), ki ga zastopata A. Fratini in F. Filpo, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo N. Khan, A. Antoniadis in R. Sauer, zastopniki,

tožena stranka,

ob intervenciji

Électricité de France (EDF) s sedežem v Parizu (Francija), ki so jo sprva zastopali C. Lazarus, A. Amsellem in A. Fontanille, nato C. Lazarus in A. Creus Carreras, odvetniki,

intervenientka,

* Jezik postopka: angleščina.

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije št. C(2009) 9059 z dne 12. novembra 2009 o razglasitvi združljivosti koncentracije s skupnim trgom (zadeva COMP/M.5549 – EDF proti Segebel) v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 139/2004 z dne 20. januarja 2004 o nadzoru koncentracij podjetij (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 40) in Odločbe Komisije št. C(2009) 8954 z dne 12. novembra 2009 o zavrnitvi zahteve pristojnih belgijskih organov za delno predložitev navedene zadeve v skladu s členom 9 te uredbe,

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi E. Moavero Milanesi (poročevalec), predsednik, N. Wahl in S. Soldevila Fragoso, sodnika,

sodni tajnik: N. Rosner, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 11. maja 2011

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, Association belge des consommateurs Test-Achats ASBL, je nepridobitno združenje, katerega glavni cilj je varstvo interesov potrošnikov, zlasti v Belgiji.

Združenje je neodvisno od javnih organov, financirajo pa ga člani s svojimi prispevki. S približno 350.000 člani je največje združenje potrošnikov v Belgiji.

2 Tožeča stranka je junija 2009 izvedela, da je družba Électricité de France (v nadaljevanju: EDF) objavila namero za pridobitev izključnega nadzora nad družbo Segebel SA (v nadaljevanju: zadevna koncentracija), holdingom, ki je imel v sredstvih izključno 51-odstotni delež družbe SPE SA, drugega največjega električnega operaterja v Belgiji za dolgoletnim operaterjem družbo Electrabel SA, ki jo nadzira družba GDF Suez SA. Država Francija je bila v času dejanskega stanja lastnica 84,6 % družbe EDF. V družbi GDF Suez pa je imela manjšinski delež 35,91 %. Te deleže je upravljala Agence des participations de l'État prek dveh ločenih oddelkov.

3 Tožeča stranka je 23. junija 2009 poslala Komisiji Evropskih skupnosti dopis, v katerem je izrazila svoje pomisleke glede zadevne koncentracije (v nadaljevanju: dopis z dne 23. junija 2009). Ob tem je Komisiji predlagala, naj analizira domnevne negativne posledice za konkurenco, ki naj bi bile posledica lastništva države Francije v družbah EDF in GDF Suez, zlasti na belgijskih trgih plina in elektrike. Tožeča stranka je navedla tudi, da ker zadevna koncentracija vpliva na proizvode ali storitve, ki jih uporabljajo končni potrošniki, želi biti zaslišana na podlagi člena 11(c) Uredbe Komisije (ES) št. 802/2004 z dne 7. aprila 2004 o izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 o nadzoru koncentracij podjetij (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 88).

4 Komisija je tožeči stranki 20. julija 2009 odgovorila, da bodo njena stališča upoštevana v okviru analize zadevne koncentracije, ker naj bi se slednja štela za koncentracijo z razsežnostjo Skupnosti.

5 Družba EDF je 23. septembra 2009 Komisij priglasila zadevno koncentracijo v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 139/2004 z dne 20. januarja 2004 o nadzoru koncentracij podjetij (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 40). Z obvestilom o priglasitvi (v nadaljevanju: obvestilo o priglasitvi), ki je bilo objavljeno 30. septembra 2009 v Uradnem listu Evropske unije (UL C 235, str. 26), so bile zainteresirane tretje osebe pozvane, naj predložijo svoja stališča. Tožeča stranka se na to obvestilo ni odzvala.

6 Belgijski organ, pristojen za konkurenco, je glede belgijskega trga elektrike pri Komisiji 14. oktobra 2009 vložil predlog za delno predložitev zadevne koncentracije v skladu s členom 9(3)(b) Uredbe št. 139/2004 (v nadaljevanju: predlog za predložitev).

7 Komisija je začela postopek analize zadevne koncentracije in poslala vprašalnike strankam, konkurentom, dobaviteljem, poklicnim združenjem in Commission de régulation de l'électricité et du gaz belge (belgijska komisija za regulacijo elektrike in plina, v nadaljevanju: CREG). Glede zavez, ki jih je družba EDF predlagala 23. oktobra 2009, je bil opravljen tudi test trga v okviru posvetovanja z dvajsetimi različnimi strankami, zlasti z nekaterimi proizvajalci in dobavitelji elektrike, CREG in belgijskim organom, pristojnim za konkurenco.

8 Komisija je 12. novembra 2009 sprejela Odločbo C(2009) 8954 (zadeva COMP/M.5549 – EDF proti Segebel) (v nadaljevanju: odločba o zavrnitvi predložitve), s katero je zavrnila zahtevo pristojnih belgijskih organov za delno predložitev navedene zadeve, in Odločbo C(2009) 9059 (zadeva COMP/M.5549 – EDF proti Segebel) (v nadaljevanju: odločba o odobritvi), s katero je razglasila združljivost zadevne koncentracije s skupnim trgom. Odločba o odobritvi je bila sprejeta na podlagi člena 6(1)(b) in (2) Uredbe št. 139/2004. Po tem, ko je družba EDF predlagala zaveze, kakor so bile spremenjene, je Komisija menila, da za zadevno koncentracijo več ne obstaja resen dvom glede njene združljivosti s skupnim trgom in jo je mogoče

odobriti v okviru faze postopka preverjanja koncentracij, kot je določeno v navedenih določbah (v nadaljevanju: faza I), brez uporabe postopka, določenega v členu 6(1)(c) te uredbe (v nadaljevanju: faza II)

9 Komisija je v odločbi o odobritvi menila, da se zadevna koncentracija nanaša le na nekatere trge elektrike in plina v Belgiji, Franciji in na Nizozemskem. Glede belgijskih trgov je šlo, prvič, za trg generiranja, velikoprodajni trg in trg prodaje elektrike (točke od 15 do 117 obrazložitve), drugič, za trg izravnavanja in pomožnih storitev (točke od 118 do 130 obrazložitve) in, tretjič, za maloprodajni trg za oskrbovanje malih in velikih industrijskih strank (točke od 131 do 152 obrazložitve). Glede na to, da je bila le družba SPE aktivna na trgu dobave elektrike in plina gospodinjstvom, družba EDF pa ne, ta trg ni bil štet za zadevni trg (točki 11 in 139 obrazložitve).

10 Glede morebitnih enostranskih učinkov zadevne koncentracije je v odločbi o odobritvi ugotovljeno, da je družba EDF pred priglasitvijo začela v Belgiji razvijati dva obrata, da bi zgradila enote za generiranje s plinsko turbino s kombiniranim ciklom, čeprav končna odločitev o investiciji v zvezi s tem še ni bila sprejeta, in je tudi hotela začeti več drugih projektov, da bi pridobila dostop do kapacitet za generiranje (točke od 43 do 45). Ker je družba EDF imela samo eno omejeno operativno kapaciteto, ki je bila med drugim s pogodbo najeta do leta 2015, ni bilo velikega prekrivanja med trgom generiranja in trgom na debelo v smislu aktualnih zmogljivosti za generiranje (točka 62 obrazložitve). Vendar, ker je družba SPE že vodila več projektov razvoja kapacitet za generiranje, je bil v odločbi o odobritvi ugotovljen resen dvom glede spodbujanja združene družbe za nadaljevanje razvoja teh dveh zgoraj omenjenih obratov (točki 63 in 116 obrazložitve), pri čemer so bili ti dvomi odpravljeni z zavezami, ki jih je ponudila družba EDF, kakor so bile spremenjene (točke od 206 do 246 obrazložitve).

11 Glede morebitnih usklajenih učinkov so v odločbi o odobritvi upoštevane zlasti trditve belgijskih organov, pristojnih za konkurenco, ki se nanašajo na dejstvo, da lastništvo države Francije v družbah EDF in GDF Suez pomeni tveganje usklajevanja med zadnjenavedeno družbo in zadevno združeno družbo. Vendar je v odločbi kljub temu ugotovljeno, da je družbo EDF mogoče šteti za neodvisno podjetje v primerjavi z družbo GDF Suez in torej za njenega dejanskega konkurenta (točke od 89 do 99 obrazložitve).

12 Komisija je v odločbi o zavrnitvi predložitve na temelju presoje konkurenčnosti, ki je enaka tisti v odločbi o odobritvi, ugotovila, da so pogoji predložive, določeni v členu 9(2)(a) Uredbe št. 139/2004, izpolnjeni. Vendar je Komisija menila, da koncentracijo lahko najbolje pregleda sama, prvič, ker je v zadnjih letih pridobila precejšnje strokovno znanje o belgijskem trgu elektrike in, drugič, ker pomisleki glede konkurence, na katere je opozoril belgijski organ, pristojen za konkurenco, presegajo belgijski trg in je zato potrebna čezmejna analiza, za katero navedeni organ nima zadostnih preiskovalnih sredstev. S predložitvijo bi se tudi tvegalo, da bi zaradi uporabe belgijskega konkurenčnega prava zadevna koncentracija morala biti odobrena, ne da bi bilo mogoče naložiti določene pogoje (točke od 260 do 263 obrazložitve).

Postopek in predlogi strank

13 Tožeča stranka je 17. maja 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

14 Družba EDF je 10. septembra 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v podporo predlogom Komisije. Predlog za intervencijo, ki mu stranki nista ugovarjali, jima je bil vročen v skladu s členom 116(1) Poslovnika Splošnega sodišča.

15 Predsednik šestega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 17. novembra 2010 temu predlogu za intervencijo ugodil.

16 Intervenientka je 6. januarja 2011 vložila intervencijsko vlogo, na katero je tožeča stranka podala svoja pisna stališča v določenem roku, Komisija pa te možnosti ni izkoristila.

17 Splošno sodišče (šesti senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni postopek.

18 Splošno sodišče je z dopisom z dne 25. marca 2011 v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika pozvalo Komisijo, naj predloži nekatere dokumente, ji postavilo vprašanja in jo pozvalo, naj nanja pisno odgovori. Komisija je ravnala v skladu z ukrepi procesnega vodstva v predpisanih rokih.

19 Stranke so na obravnavi 11. maja 2011 ustno podale stališča in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.

20 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– odločbo o odobritvi in odločbo o zavrnitvi predložitve razglasi za nični;

– Komisiji in intervenientki naloži plačilo stroškov.

21 Komisija in intervenientka Splošnemu sodišču predlagata, naj:

– zavrne tožbo;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

22 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe glede odločbe o odobritvi navaja tri tožbene razloge, ki se nanašajo, prvič, na kršitev obveznosti obrazložitve, kršitev člena 6(2) Uredbe št. 139/2004 in očitno napako pri presoji v zvezi s presojo Komisije glede strukturnih povezav med družbama EDF in GDF Suez, drugič, na kršitev člena 6(2) Uredbe št. 139/2004, ker je bilo tožeči stranki onemogočeno sodelovanje v postopku, in, tretjič, na kršitev navedenega člena 6 in na očitno napako pri presoji, ker se faza II sploh ni začela.

23 Tožeča stranka glede odločbe o zavrnitvi predložitve v bistvu navaja en tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 9(3) Uredbe št. 139/2004.

24 Komisija, ne da bi uveljavljala ugovor z ločenim aktom na podlagi člena 114 Poslovnika, trdi, da je ta tožba nedopustna v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti odločbe o odobritvi in odločbe o zavrnitvi predložitve.

Predlog za razglasitev ničnosti odločbe o odobritvi

25 Komisija trdi, da tožeča stranka nima pravnega interesa za vložitev tožbe zoper odločbo o odobritvi, ki se nanjo ne nanaša niti neposredno niti posamično.

26 Komisija meni, da tožeča stranka poleg tega, da ne izpolnjuje pogojev glede dopustnosti, določenih v sodni praksi, ki izhaja iz sodbe Sodišča z dne 15. julija 1963 v zadevi Plaumann proti Komisiji (25/62, Recueil, str. 197), ne ustreza kategorijam oseb, navedenih v členu 18(4) Uredbe št. 139/2004, ki jih lahko zasliši Komisija in jih celo mora zaslišati, če za to zaprosijo. Tožeča stranka naj tako ne bi imela procesnih pravic, ki naj bi jih kršila Komisija s tem, da ni začela faze II, pri čemer pa naj ta faza v nobenem primeru ne bi omogočala tretjim osebam večje stopnje udeležbe, kot je določena v okviru faze I.

Uvodne ugotovitve

27 Spomniti je treba, da je iz člena 263, četrti odstavek, PDEU razvidno, da fizična ali pravna oseba lahko vloži tožbo zoper odločbo, naslovljeno na drugo osebo, če se ta odločba nanjo neposredno in posamično nanaša. Vendar je iz sodne prakse razvidno, da je treba glede odločb Komisije o združljivosti koncentracij s skupnim trgom pravni interes zainteresiranih tretjih oseb presojati drugače glede na to, ali te uveljavljajo kršitve, ki vplivajo na vsebino teh odločb (v nadaljevanju: prva kategorija), ali pa trdijo,

da je Komisija kršila procesne pravice, ki jim jih zagotavljajo pravni akti Unije, ki urejajo nadzor koncentracij (v nadaljevanju: druga kategorija).

28 Glede prve kategorije zgolj okoliščina, da odločba lahko vpliva na pravno stanje tožeče stranke, ne zadošča za ugotovitev, da vzpostavlja njen pravni interes (sodbi Splošnega sodišča z dne 27. aprila 1995 v zadevi CCE de la Société générale des grandes sources in drugi proti Komisiji, T-96/92, Recueil, str. II-1213, točka 26, in CCE de Vittel in drugi proti Komisiji, T-12/93, Recueil, str. II-1247, točka 36). V zvezi z posamično zadevnostjo, mora zadevna odločba v skladu s formulo, določeno v zgoraj navedeni sodbi Plaumann proti Komisiji (Recueil, str. 223), vplivati na tožečo stranko zaradi njenih posebnih lastnosti ali zaradi dejanskega položaja, ki jo razlikuje od vseh drugih oseb in jo individualizira podobno kot naslovnika tega akta.

29 Glede druge kategorije velja splošno pravilo, da morajo imeti tretje osebe, če jim uredba daje procesne pravice, na voljo pravno sredstvo za zaščito svojih legitimnih interesov. V zvezi s spori, ki jih sprožijo fizične ali pravne osebe, je treba poudariti zlasti, da lahko sodišče Unije pravico določenih tretjih oseb, da so pravilno zaslišane v upravnem postopku pred Komisijo, če to zahtevajo, načeloma prizna le med nadzorom zakonitosti končne odločbe, ki jo je sprejela Komisija. Zato je treba, tudi če se vsebina te odločbe posamično in/ali neposredno ne nanaša na tožečo stranko, kljub temu šteti, da ima ta pravni interes izpodbijati navedeno odločbo, da bi se preizkusilo, ali so bila procesna jamstva, do katerih je bila upravičena, upoštevana. Le če bi Splošno sodišče ugotovilo kršitev teh jamstev, kot je kršenje pravice tožeče stranke do učinkovitega uveljavljanja stališč med navedenim upravnim postopkom, pod pogojem, da je izrazila željo uveljavljati ta stališča, bi moralo razglasiti to odločbo za nično zaradi bistvene kršitve postopka. Če take bistvene kršitve procesnih pravic tožeče stranke niso podane, zgolj dejstvo, da se tožeča stranka pred sodiščem Unije sklicuje na kršitev teh pravic med upravnim postopkom, ne more pomeniti, da je tožba dopustna

v delu, ki temelji na tožbenem razlogu kršitve materialnega prava (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj navedeni sodbi CCE de la Société générale des grandes sources in drugi proti Komisiji, točka 46, in CCE de Vittel in drugi proti Komisiji, točka 59).

30 Iz tega je razvidno, da je tožba, ki jo vloži tožeča stranka, ki ne spada v prvo kategorijo, lahko razglašena za dopustno le, če je njen namen zagotoviti varstvo procesnih jamstev, ki so tožeči stranki zagotovljena med upravnim postopkom, pri čemer mora Splošno sodišče vsebinsko preveriti, ali odločba, za katero je zahtevana razglasitev ničnosti, ta jamstva upošteva (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi CCE de la Société générale des grandes sources in drugi proti Komisiji, točka 47, in CCE de Vittel in drugi proti Komisiji, točka 60).

31 Ugotoviti je treba tudi, da je to razlikovanje podobno tistemu, ki je pogosto uporabljeno v zvezi s spori, ki se nanašajo na pravila Pogodbe glede državnih pomoči, ki jih prav tako pokriva konkurenčno pravo Unije in ki torej lahko dajo primere upoštevne sodne prakse, ne glede na morebitne prilagoditve, potrebne pri uporabi teh primerov v sporih glede nadzora koncentracij. V skladu z ustaljeno sodno prakso je, da če tožeča stranka izpodbija utemeljenost odločbe, s katero je Komisija ugotovila, ali je pomoč združljiva z notranjim trgom, samo dejstvo, da bi jo bilo mogoče šteti za „zadevno stranko“ v smislu člena 108(2) PDEU in da bi torej lahko koristila nekatera procesna jamstva, ne more zadoščati za to, da se njena tožba razglasi za dopustno, ampak mora dokazati, da ima poseben status v smislu zgoraj navedene sodbe Plaumann proti Komisiji. Kadar pa Komisija z odločbo, sprejeto na podlagi odstavka 3 tega člena, ugotovi, da je pomoč združljiva z notranjim trgom, lahko navedene zadevne stranke uveljavljajo spoštovanje svojih procesnih jamstev le, kadar imajo možnost, da to odločbo izpodbijajo pred sodiščem Unije. Iz teh razlogov to sodišče razglasi za dopustno tožbo za razglasitev ničnosti take odločbe, ki jo vloži zadevna stranka v smislu člena 108(2) PDEU, kadar želi z vložitvijo te tožbe varovati postopkovne pravice, ki izhajajo iz te določbe (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 9. julija 2009 v zadevi 3F proti Komisiji, C-319/07 P, ZOdl., str. I-5963, točke 30, 31 in 34 in navedena sodna praksa).

Dopustnost tožbe zoper odločbo o odobritvi v delu, v katerem se nanaša na izpodbijanje vsebine te odločbe

32 Tožeča stranka v obravnavanem primeru ne spada v prvo kategorijo, navedeno v točki 27 zgoraj, ker glede posamičnega nanašanja ne izpolnjuje pogojev, določenih v zgoraj navedeni sodbi Plaumann proti Komisiji.

33 Prvič, odločba o odobritvi vpliva na osebe, ki jih zastopa tožeča stranka, le zaradi njihove objektivne in abstraktne lastnosti potrošnikov energije, ker bi se cene dobave lahko povišale zaradi koncentracije ponudbe, ki bi bila posledica te odločbe, tako da bi ta odločba enako vplivala na vse potrošnike elektrike in plina na zadevnem geografskem trgu. Odločba o odobritvi tako na navedene osebe ne vpliva zaradi njihovih posebnih lastnosti ali zaradi njihovega dejanskega položaja, ki bi jih individualiziral podobno kot osebe, na katere je odločba naslovljena. Ker se odločba o odobritvi ne nanaša posamično na te osebe, taka lastnost ne more biti priznana tožeči stranki, ki je združenje, ustanovljeno za spodbujanje skupnih interesov določene skupine subjektov, na katero se akt, ki vpliva na splošne interese te kategorije, ne nanaša posamično v smislu člena 263(4) PDEU (glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 18. septembra 2006 v zadevi Wirtschaftskammer Kärnten in best connect Ampere Strompool proti Komisiji, T-350/03, neobjavljen v ZOdl., točke od 29 do 31 in navedena sodna praksa).

34 Drugič, glede tega, da naj bi se odločba o odobritvi posamično nanašala na tožečo stranko, ker naj bi prizadela njene interese, to je interese združenja, je treba ugotoviti, da ti interesi v okviru postopka nadzora koncentracij zagotavljajo možnost predložitve stališč med postopkom, ki vodi do sprejetja odločbe Komisije o združljivosti te

koncentracije z notranjim trgom. Tak interes je tako upošteven le glede vprašanja, ali tožeča stranka spada v drugo kategorijo, navedeno v točki 27 zgoraj.

35 Tožba zoper odločbo o odobritvi zato ni dopustna v delu, v katerem se nanaša na njeno vsebino.

Dopustnost tožbe zoper odločbo o odobritvi v delu, v katerem se nanaša na varstvo procesnih pravic tožeče stranke

36 Glede vprašanja, ali tožeča stranka spada v drugo kategorijo, navedeno v točki 27 zgoraj, je treba spomniti, da imajo združenja potrošnikov na podlagi člena 11(c), druga alinea, Uredbe št. 802/2004 pravico do izjave v skladu s členom 18 Uredbe št. 139/2004, kadar nameravana koncentracija zadeva proizvode ali storitve, namenjene končnim potrošnikom. Zadnji stavek odstavka 4 tega člena določa, da imajo fizične ali pravne osebe pravico biti zaslišane, če za to zaprosijo Komisijo in izkažejo zadosten interes. Člen 16(1) Uredbe št. 802/2004 enako določa, da imajo tretje osebe, ki pisno zaprosijo za zaslišanje v skladu z drugim stavkom člena 18(4) Uredbe št. 139/2004, pravico, da izrazijo svoje mnenje.

37 Iz tega je razvidno, da ima tožeča stranka kot združenje potrošnikov z značilnostmi, na katere je bilo opozorjeno v točki 1 zgoraj, lahko procesno pravico, to je pravico do izjave, v okviru upravnega postopka Komisije v zvezi s presojo zadevne koncentracije

pod dvema pogojema: prvi je, da mora zadevna koncentracija zadevati proizvode ali storitve, namenjene končnim potrošnikom; drugi pogoj pa je, da je treba med navedenim postopkom preiskave vložiti pisno prošnjo za zaslišanje, ki ga opravi Komisija.

38 Tožeča stranka lahko izpodbija odločbo o odobritvi zaradi kršitve procesne pravice, če sta pogoja izpolnjena. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se je tožeča stranka v svojih pisanjih sklicevala na dejstvo, da ni imela možnosti uveljavljati pravice predložitve mnenja med postopkom pred Komisijo in v tem postopku sodelovati, ker je bila odločba o odobritvi sprejeta, ne da bi bila začeta faza II. Poleg tega je tožeča stranka med obravnavo v okviru odgovorov na vprašanja Splošnega sodišča pojasnila, da so se tožbeni razlogi, navedeni v njeni tožbi, nanašali tako na vsebino izpodbijane odločbe kot na kršitev njenih procesnih pravic.

39 Kot pa je navedla Komisija, je res, da iz določb, ki se uporabljajo glede nadzora koncentracij, ni razvidno, da se tretje osebe, kot je tožeča stranka, zaslišijo le med fazo II, tako da kršitev morebitne pravice tožeče stranke do izjave ne izhaja iz tega, da je bila odločba o odobritvi sprejeta na koncu faze I. Vendar ta ugovor Komisije nikakor ne vpliva na dopustnost predloga za razglasitev ničnosti navedene odločbe zaradi kršitve procesne pravice tožeče stranke. Ni namreč sporno, da tožeča stranka ni bila nikoli zaslišana, tudi med fazo I ne. Zato bi bila ob predpostavki, da so procesne pravice tožeče stranke enake v obeh fazah, slednja vsekakor upravičena vložiti tožbo z namenom, da Splošno sodišče preveri, ali so bile te procesne pravice kršene, ne glede na fazo postopka, v kateri je bila navedena odločba o odobritvi sprejeta.

– Pogoj končnih potrošnikov

40 Glede prvega pogoja, navedenega v točki 37 zgoraj, je treba spomniti, da čeprav člen 11(c), druga alinea, Uredbe št. 802/2004 določa, da imajo združenja potrošnikov

pravico do izjave, le kadar nameravana koncentracija zadeva proizvode ali storitve, namenjene končnim potrošnikom, ta določba ne določa, da se mora nameravana koncentracija takoj nanašati na navedene proizvode in storitve.

41 Poleg tega je treba ugotoviti, da je v dopisu z dne 23. junija 2009 izrecno navedeno, da tožeča stranka meni, da zadevna koncentracija vpliva na interese potrošnikov glede cen in storitev, in da Komisija v odgovoru na navedeni dopis te trditve ni izpodbijala.

42 Res je, da je iz odločbe o odobritvi razvidno, da Komisija meni, da ima zadevna koncentracija le sekundarne učinke na potrošnike. Komisija je namreč v točki 139 obrazložitve odločbe o odobritvi ugotovila, da glede maloprodajnega trga dobave elektrike zadevna koncentracija vodi do horizontalnega pokrivanja le v delu, v katerem se nanaša na velike in male industrijske in komercialne stranke na belgijskem trgu dobave elektrike, pri čemer se ne nanaša na dobavo elektrike belgijskim gospodinjstvom. Komisija je v nasprotju s tem v točkah 151 in 152 obrazložitve te odločbe priznala, da ima zadevna koncentracija lahko učinke na različne belgijske maloprodajne trge, vendar je menila, da glede sekundarnih učinkov ne obstaja resen dvom glede združljivosti zadevne koncentracije s skupnim trgom. Obstoj teh sekundarnih učinkov je omenjen tudi v točki 207 obrazložitve odločbe o odobritvi.

43 Vendar morebitna sekundarnost teh učinkov ne pomeni, da tožeča stranka nima pravice do izjave. Komisija namreč člena 11(c), druga alinea, Uredbe št. 802/2004 ne more razlagati ozko, tako da bi omejila uporabo te določbe le na primere, v katerih

ima koncentracija neposredne učinke na trge, ki zadevajo končne potrošnike. To velja še toliko bolj, ker člen 2(1), drugi pododstavek, točka (b), Uredbe št. 139/2004 določa, da mora Komisija pri presoji koncentracije upoštevati zlasti interese vmesnih in končnih potrošnikov. Poleg tega se na podlagi člena 153(2) ES, katerega besedilo je v bistvu enako tistemu v členu 12 PDEU, pri opredeljevanju in izvajanju drugih politik in dejavnosti Unije upoštevajo zahteve varstva potrošnikov. Tudi člen 38 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (UL 2007, C 303, str. 1) določa, da politike Unije zagotavljajo visoko raven varstva potrošnikov.

44 Nazadnje, Komisija nima pravice zavrniti prošnjo združenja potrošnikov, ki izkaže zadosten interes glede koncentracije in ki želi biti zaslišano kot tretja oseba, ne da bi mu dala možnost pojasniti, kako bi lahko bili potrošniki zainteresirani (glej v tem smislu in po analogiji sodbo Splošnega sodišča z dne 27. januarja 2000 v zadevi BEUC proti Komisiji T-256/97, Recueil, str. II-101, točka 77).

45 Zato je treba ugotoviti, da tožeča stranka izpolnjuje prvi pogoj, naveden v točki 37 zgoraj.

– Pogoj vložitve prošnje za zaslišanje

46 Glede drugega pogoja, navedenega v točki 37 zgoraj, je treba preveriti, ali je tožeča stranka pravilno vložila prošnjo za zaslišanje iz člena 18(4) Uredbe št. 139/2004 in člena 16(1) Uredbe št. 802/2004.

47 V zvezi s tem je treba najprej spomniti, da je tožeča stranka v dopisu z dne 23. junija 2009 izjavila, da želi uporabiti pravico do izjave v okviru postopka nadzora zadevne koncentracije, za katero meni, da izhaja iz člena 11(c) Uredbe št. 802/2004. Prav tako ni sporno, da je bil dopis z dne 23. junija 2009 zgodnejši od priglasitve nameravane koncentracije in *a fortiori* od objave obvestila o priglasitvi v Uradnem listu Evropske unije.

48 Komisija je potrdila prejem tega dopisa 20. julija 2009 in tožeči stranki sporočila, da bodo njena stališča upoštevana v okviru analize zadevne koncentracije, ker naj bi šlo za koncentracijo z razsežnostjo Skupnosti.

49 Niti Uredba št. 139/2004 niti Uredba št. 802/2004, čeprav določata, da mora Komisija določene tretje osebe zaslišati, če za to zaprosijo, ne navajata natančnega roka, v katerem je treba to prošnjo vložiti. V teh uredbah zlasti ni izrecno pojasnjeno, ali mora biti ta prošnja vložena po priglasitvi koncentracije, na katero se nanaša, ali po objavi obvestila o priglasitvi.

50 Vendar neobstoja odgovora na to vprašanje v pravu Unije na področju koncentracij ni mogoče razlagati tako, da prošnja za zaslišanje pomeni, da ji mora Komisija ugoditi, če so izpolnjeni drugi pogoji v zvezi s tem, tudi če je prošnja vložena pred priglasitvijo zadevne koncentracije Komisiji. Ugotoviti je namreč treba, da v skladu z ureditvijo Unije na področju koncentracij Komisija prav s priglasitvijo formalno začne postopke preiskave.

51 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je treba v skladu s členom 4(1), prvi pododstavek, Uredbe št. 139/2004 koncentracije z razsežnostjo Skupnosti priglasiti Komisiji pred njihovo izvedbo in po sklenitvi pogodbe, objavi javne ponudbe ali pridobitvi kontrolnega deleža. V drugem pododstavku te določbe je dodano, da je priglasitev mogoča tudi, če udeležena podjetja prepričajo Komisijo o sklenitvi pogodbe ali kadar pri javni ponudbi javno objavijo namen za tako ponudbo, pod pogojem, da nameravana pogodba ali ponudba vodi v koncentracijo z razsežnostjo Skupnosti. V tretjem pododstavku je pojasnjeno, da v navedeni uredbi izraz „priglašena koncentracija“ zajema tudi nameravane koncentracije, priglašene v skladu z drugim pododstavkom.

52 Poleg tega je iz členov 6(1) in 10(1) in (4) Uredbe št. 139/2004 razvidno, da Komisija priglasitev koncentracije preizkusi takoj po njenem prejemu in da mora sprejeti odločitev o priglašeni koncentraciji v roku 25 delovnih dni, ki se lahko podaljša ali zadrži v primerih, ki so izrecno določeni v navedeni določbi, ta rok pa začne teči naslednji delovni dan po prejemu priglasitve ali – če so podatki, ki naj bi se predložili v priglasitvi, nepopolni – naslednji delovni dan po prejemu popolnih podatkov. Komisija mora v tem roku, s katerim se konča faza I, odločiti, ali je priglašena koncentracija zajeta v Uredbi št. 139/2004, in če ugotovi, da je, ali jo lahko odobri v navedeni fazi zaradi razlogov, ki ne kažejo na resen dvom glede združljivosti z notranjim trgom, ali pa je treba začeti fazo II za podrobni preizkus teh dvomov.

53 Ker Komisija sprejme odločitev iz člena 6 Uredbe št. 139/2004 le glede „priglašenih koncentracij“, je treba v skladu z logiko ureditve Unije o nadzoru koncentracij šteti, da morajo biti dejanja, ki jih morajo tretje osebe opraviti, da bi bile vključene v postopek, opravljena po formalni priglasitvi koncentracije.

54 Ugotoviti je treba tudi, da informacije v zvezi s potencialnimi gospodarskimi transakcijami, ki lahko spadajo na področje uporabe Uredbe št. 139/2004, pogosto krožijo v zainteresiranih krogih in celo v tisku, precej preden so te transakcije morebiti priglašene Komisiji kot koncentracije.

55 V zvezi s tem to, da mora biti prošnja za zaslišanje v smislu člena 18(4) Uredbe št. 139/2004 in člena 16(1) Uredbe št. 802/2004 vložena po priglasitvi koncentracije, na katero se nanaša, tretjim osebam omogoča, da se izognejo vlaganju takih prošenj, ne da bi bil določen namen postopka nadzora, ki ga vodi Komisija, saj se ta namen določi šele ob priglasitvi zadevne gospodarske transakcije. Komisiji zato tudi ni treba sistematično ločevati tistih prošenj, ki se nanašajo na gospodarske koncentracije, ki temeljijo le na abstraktnih domnevah ali celo preprostih govoricah, od tistih, ki se nanašajo na transakcije, ki so pozneje tudi priglašene.

56 V nasprotnem primeru bi se Komisiji po nepotrebnem povečalo število nalog, ki jih ima na podlagi ureditve Unije v zvezi z nadzorom koncentracij. Zahteva, da tretje osebe, ki želijo biti zaslišane, s tem namenom vložijo svoje prošnje po priglasitvi zadevne koncentracije, je v skladu z zahtevo po hitrosti, ki je v skladu s sodno prakso značilna za splošno sistematiko ureditve Unije na področju nadzora koncentracij in ki nalaga Komisiji, naj spoštuje stroge roke za sprejetje končne odločbe (sodbi Sodišča z dne 18. decembra 2007 v zadevi Cementbouw Handel & Industrie proti Komisiji, C-202/06 P, ZOdl., str. I-12129, točka 39, in z dne 10. julija 2008 v zadevi Bertelsmann in Sony Corporation of America proti Impala, C-413/06 P, ZOdl., str. I-4951, točka 49). Zato Komisija ob upoštevanju teh strogih rokov ne more biti zavezana, da bi za vsako priglašeno koncentracijo preverjala, ali so tretje osebe pred priglasitvijo že izkazale interes.

57 Tretje osebe se ne morejo sklicevati na to, da niso bile seznanjene s priglasitvijo. Nasprotno, Komisija jih o tem izrecno obvesti, ker mora na podlagi člena 4(3) Uredbe št. 139/2004, potem ko ugotovi, da za priglašeno koncentracijo velja navedena uredba, objaviti obvestilo v Uradnem listu Evropske unije in hkrati navesti imena udeleženih podjetij, njihovo državo izvora, naravo koncentracije in gospodarske sektorje, na katere se koncentracija nanaša. Ta objava zagotavlja, da je informacija o priglasitvi koncentracije dostopna *erga omnes*.

58 Vendar je le datum priglasitve upošteven za začetek postopka preiskave, ki ga vodi Komisija, pri čemer slednja ne more ignorirati prošnje za zaslišanje, ki ji jo je prejela po priglasitvi, pa čeprav pred objavo, določeno v zgoraj navedeni odločbi.

59 Tožeča stranka je v obravnavanem primeru dva meseca pred priglasitvijo zadevne koncentracije na Komisijo naslovila prošnjo za zaslišanje za primer, da bi Komisija po priglasitvi zadevne koncentracije menila, da gre za koncentracijo z razsežnostjo Skupnosti. Vendar to ne more upravičiti tega, da tožeča stranka ni ponovno vložila prošnje ali izkazala iniciative po tem, ko je bila gospodarska transakcija, ki sta jo načrtovali družbi EDF in Segebel, o kateri je bila predhodno obveščena, dejansko ustrezno priglašena kot koncentracija in je bil s tem začet postopek, določen z Uredbo št. 139/2004, v okviru katerega je tožeča stranka želela biti zaslišana.

60 Poleg tega je treba poudariti, da se tožeča stranka ne more sklicevati na legitimna pričakovanja na podlagi odgovora Komisije na dopis z dne 23. junija 2009. Komisija se namreč v tem odgovoru ni zavezala, da bo ponovno vzpostavila stik s tožečo stranko, če bo to potrebno, z namenom, da ji ta predloži poznejša stališča. Komisija se je zgolj zavezala upoštevati vsebino navedenega dopisa, če bi šlo za koncentracijo z razsežnostjo Skupnosti. Vendar je treba ugotoviti, da je iz točk od 89 do 99 obrazložitve

odločbe o odobritvi razvidno, da je Komisija obravnavala vprašanje, postavljeno v dopisu z dne 23. junija 2009, ali je bilo družbi EDF in GDF Suez mogoče šteti za neodvisni podjetji kljub pomembnemu deležu države Francije v delniški strukturi teh podjetij, in ugotovila, da je to tako. Ne glede na utemeljenost navedenih točk obrazložitve in stopnjo podrobnosti analize, ki jo vsebujejo, ni mogoče zanikati, da je Komisija ravnala v skladu z odgovorom na navedeni dopis.

61 Poleg tega v skladu z ustaljeno sodno prakso pravica sklicevanja na načelo varstva zaupanja v pravo vsekakor velja za vsako zadevno osebo, pri kateri je institucija Unije ustvarila legitimna pričakovanja, oprta na natančna zagotovila, ki so ji bila dana. Vendar če lahko razumen in preudaren gospodarski subjekt predvidi sprejetje ukrepa Unije, ki lahko vpliva na njegove interese, se ob sprejetju ukrepa na to načelo ne more sklicevati (glej sodbo Sodišča z dne 17. septembra 2009 v zadevi Komisija proti Koninklijke FrieslandCampina, C-519/07 P, ZOdl., str. I-8495, točka 84 in navedena sodna praksa).

62 Tožeča stranka je v obravnavanem primeru najkasneje ob objavi obvestila o priglasitvi vedela, da je bila zadevna koncentracija končno priglašena Komisiji. Poleg tega je imela dostop do informacij, v skladu s katerimi je Komisija po predhodni preučitvi in ne da bi vplivala na končno odločitev o tem menila, da bi zadevna koncentracija lahko spadala na področje uporabe Uredbe št. 139/2004 (točka 3 obvestila o priglasitvi), in povabila zainteresirane tretje osebe, da ji predložijo morebitna stališča o zadevni koncentraciji v roku 10 dni od objave tega obvestila (točka 4 obvestila o priglasitvi).

63 Tožeča stranka bi v teh okoliščinah imela možnost in bi torej morala Komisiji predložiti stališča ali vsaj potrditi svojo prošnjo za zaslišanje med postopkom. Poleg tega tožeča stranka ob upoštevanju časovnega načrta, ki ga Komisiji nalaga Uredba št. 139/2004, ni mogla spregledati, da je treba odločbo o zadevni koncentraciji sprejeti v zelo kratkih rokih in da bi ta odločba lahko vsebovala razglasitev združljivosti zadevne koncentracije z notranjim trgom v fazi I.

64 Iz tega izhaja, da tožeča stranka ne izpolnjuje drugega pogoja, zahtevanega za dopustnost izpodbijanja odločbe zaradi kršenja njenih procesnih pravic.

– Ugotovitve glede dopustnosti tožbe zoper odločbo o odobritvi

65 Ker tožeča stranka ne izpolnjuje niti pogojev dopustnosti, ki izhajajo iz zgoraj navedene sodbe Plaumann proti Komisiji, niti pogojev, ki se uporabljajo za tožbe za varstvo procesnih pravic, je treba ugotoviti, da nima pravnega interesa za vložitev tožbe zoper odločbo o odobritvi.

66 Tega sklepa ni mogoče izpodbijati z argumenti tožeče stranke, ki se nanašajo na pravico do učinkovitega sodnega varstva, katerega pomembnost je poudarjena z Lizbonsko pogodbo, zlasti z zavezujočo naravo, ki jo je ta pravica pridobila z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah in z nekaterimi spremembami pravnih sistemov več držav članic.

67 Opozoriti je namreč treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso pogoji za dopustnost ničnostne tožbe ne morejo odpasti zaradi razlage pravice do učinkovitega sodnega varstva s strani tožeče stranke (sodba Sodišča z dne 22. novembra 2007 v zadevi Sniace proti Komisiji, C-260/05 P, ZOdl., str. I-10005, točka 64, in sklep Sodišča z dne 26. novembra 2009 v zadevi Região autónoma dos Açores proti Svetu, C-444/08 P, neobjavljen v ZOdl., točka 70). Posameznik, na katerega se odločba Komisije ne nanaša neposredno in posamično ter čigar interesov zato ta ukrep ne prizadene, se zato ne more sklicevati na pravico do sodnega varstva v zvezi s tako odločbo (glej sklep Sodišča z dne 17. februarja 2009 v zadevi Galileo Lebensmittel proti Komisiji, C-483/07 P, ZOdl., str. I-959, točka 60 in navedena sodna praksa).

68 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da ti pogoji v obravnavanem primeru niso izpolnjeni in da je nedopustnost tožbe v delu, v katerem se nanaša na varstvo procesnih pravic tožeče stranke, posledica njene neaktivnosti po priglasitvi zadevne koncentracije Komisiji. Torej trditev tožeče stranke, da razglasitev te tožbe za nedopustno krši njeno pravico do učinkovitega sodnega varstva, ni utemeljena.

69 Iz vseh navedenih ugotovitev izhaja, da je treba predlog tožeče stranke, naj se odločba o odobritvi razglasi za nično, zavreči kot nedopusten.

Predlog za razglasitev ničnosti odločbe o zavrnitvi predložitve

70 Prvič, Komisija trdi, da je predlog za razglasitev ničnosti odločbe o zavrnitvi predložitve nedopusten, ker tožba ne vsebuje kratkega povzetka tožbenih razlogov v podporo navedenemu predlogu, s čimer je kršen člen 44(1)(c) Poslovnika.

71 V zvezi s tem je treba spomniti, da mora tožba na podlagi člena 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, ki se uporablja za postopek pred Splošnim sodiščem v skladu s členom 53, prvi odstavek, tega statuta in členom 44(1)(c) Poslovnika, med drugim vsebovati kratek povzetek tožbenih razlogov. Zato mora biti v tožbi natančno navedeno, iz česa se sestoji tožbeni razlog, na katerem temelji tožba, tako da samo abstraktna navedba ne izpolnjuje zahtev Statuta Sodišča in Poslovnika. Poleg tega mora biti ta povzetek, čeprav kratek, dovolj jasen in natančen, da lahko tožena stranka pripravi obrambo in Splošno Sodišče odloči o tožbi po potrebi brez drugih dodatnih podatkov. Da bi bila tožba ali, natančneje, tožbeni razlog dopusten, pravna varnost in učinkovito izvajanje sodne oblasti zahtevata, da bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih temelji tožba ali tožbeni razlog, skladno in razumljivo izhajajo iz samega besedila tožbe (sodbi Splošnega sodišča z dne 9. julija 2003 v zadevi Archer Daniels Midland in Archer Daniels Midland Ingredients proti Komisiji, T-224/00, Recueil, str. II-2597, točka 36, in z dne 12. decembra 2007 v zadevi Italija proti Komisiji, T-308/05, ZOdl., str. II-5089, točki 71 in 72).

72 Ugotoviti je treba, da je tožeča stranka izpolnila pogoje, na katere je bilo opozorjeno zgoraj. Čeprav ni jasno pojasnila razlogov, zaradi katerih naj bi morala Komisija v okoliščinah tega primera ugoditi predlogu za predložitev, je namreč Komisiji očitala, da ni dovolj podrobno obravnavala predloga za predložitev, iz česar je mogoče sklepati, da je Komisija zlorabila svojo diskrecijsko pravico in ni ravnala v skladu s preteklo prakso odločanja na tem področju.

73 Iz tega je mogoče sklepati, da je treba prvi razlog nedopustnost, ki ga uveljavlja Komisija, zavrniti.

74 Drugič, Komisija meni, da se odločba o zavrnitvi predložitve ne nanaša niti neposredno niti posamično na tretje osebe, kot je tožeča stranka, za razliko od odločbe o predložitvi koncentracije v presojo nacionalnim organom, ki je bila predmet zadeve, v kateri je bila sprejeta sodba Splošnega sodišča z dne 3. aprila 2003 v zadevi Royal Philips Electronics proti Komisiji, (T-119/02, Recueil, str. II-1433).

75 Spomniti je treba, da lahko v skladu z ustaljeno sodno prakso tretja oseba, zainteresirana v zvezi s koncentracijo, pred Splošnim sodiščem izpodbija odločbo, s katero je Komisija ugodila predlogu za predložitev, ki ga je vložil nacionalni organ, pristojen za konkurenco (v nadaljevanju: odločba o predložitvi; zgoraj navedena sodba Splošnega sodišča Royal Philips Electronics proti Komisiji, točki 299 in 300, in sodba Splošnega sodišča z dne 30. septembra 2003 v združenih zadevah Cableuropa in drugi proti Komisiji, T-346/02 in T-347/02, Recueil, str. II-4251, točki 81 in 82).

76 Za odgovor na vprašanje, ali se enaka rešitev uporablja glede odločbe o zavrnitvi predložitve, s katero takemu predlogu ni bilo ugodeno, je treba pregledati glavne točke razlogovanja, na podlagi katerega je Splošno sodišče prišlo do zgoraj omenjenega rezultata.

77 Glede neposredne zadevnosti je Splošno sodišče ugotovilo, da je posledica odločbe o predložitvi ta, da se koncentracija v celoti ali deloma predloži v izključni nadzor nacionalnemu organu, pristojnemu za konkurenco, ki je predložitev predlagal in ki odloča na podlagi nacionalnega konkurenčnega prava. Odločba o predložitvi tako v delu, v katerem spremeni merila za presojo zakonitosti zadevne koncentracije in uporabljivi postopek, spreminja tudi pravni položaj tretjih oseb, ki jim je tako odvzeta možnost, da zakonitost zadevne transakcije obravnava Komisija na podlagi uporabe prava Unije. V zvezi s tem je Splošno sodišče pojasnilo, da je ta ugotovitev neodvisna od vprašanja, ali nacionalno konkurenčno pravo, ki postane uporabljivo po odločitvi o predložitvi, priznava tretjim osebam procesne pravice, enake tistim, ki so jim zagotovljene s pravom Unije, pri čemer je učinek te odločbe vsekakor ta, da so tretje osebe prikrajšane za procesne pravice, ki jih imajo na podlagi člena 18(4) Uredbe Sveta (EGS) št. 4064/89 z dne 21. decembra 1989 o nadzoru koncentracij podjetij (UL,

posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 31), katerega besedilo je enako besedilu člena 18(4) Uredbe št. 139/2004. Splošno sodišče je tudi menilo, da odločba o predložitvi tretjim osebam onemogoča, da pred njim izpodbijajo presojo, ki jo opravijo nacionalni organi, medtem ko bi v primeru nepredložitve presoja, ki jo opravi Komisija, lahko bila predmet takega izpodbijanja (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi Royal Philips Electronics proti Komisiji, točke od 280 do 287, in Cableuropa in drugi proti Komisiji, točke od 57 do 65).

78 Splošno sodišče je glede posamične zadevnosti zlasti preučilo, ali bi glede koncentracije zainteresirane osebe v primeru nepredložitve imele pravico do izjave na podlagi člena 18(4) Uredbe št. 4064/89. Po tem, ko je ugotovilo, da je to tako, je sklenilo, da odločba o predložitvi, ki tretje osebe prikrajša za možnost, da pred Splošnim sodiščem izpodbijajo presojo, ki bi jo lahko izpodbijale, če do predložitve ne bi prišlo, posamično vpliva na navedene tretje osebe enako, kot bi na njih vplivala odločba o odobritvi koncentracije, če do predložitve ne bi prišlo (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi Royal Philips Electronics proti Komisiji, točki 295 in 297, in Cableuropa in drugi proti Komisiji, točke 74, 76 in 79).

79 Zato je treba ugotoviti, da se je Splošno sodišče v zvezi z dopustnostjo tožbe, ki jo tretje osebe vložijo zoper odločbo o predložitvi, oprlo na dve ugotovitvi, in sicer na to, da pravo Unije tem tretjim osebam priznava procesne pravice med presojo koncentracije, ki jo opravi Komisija, in na sodno varstvo za izpodbijanje morebitnih kršitev teh pravic.

80 Vendar procesne pravice in sodno varstvo nikakor niso ogroženi z odločbo o zavrnitvi predložitve, ki, ravno nasprotno, tretjim osebam, ki imajo interes v zvezi s koncentracijo z razsežnostjo Skupnosti, zagotavlja, da Komisija to koncentracijo pregleda z vidika prava Unije in da je za razsojanje morebitnih tožb zoper odločbo Komisije, s katero se konča postopek, pristojno Splošno sodišče.

81 V teh okoliščinah pravni interes tožeče stranke ne more po analogiji izhajati iz uporabe sodne prakse, na katero je bilo opozorjeno v točki 75 zgoraj.

82 Glede trditve tožeče stranke, da odločba o zavrnitvi predložitve spreminja pogoje, pod katerimi je treba pregledati zadevno koncentracijo, je treba spomniti, da ima zadevna država članica v skladu s členom 9(9) Uredbe št. 139/2004 možnost vložiti tožbo, da bi dosegla uporabo svojega nacionalnega prava o konkurenci. Vendar nič v sistemu nadzora koncentracij z razsežnostjo Skupnosti, ki ga ureja navedena uredba, ne omogoča ugotovitve, da lahko tožeča stranka izpodbija odločbo o zavrnitvi predložitve, ker ta ne omogoča pregleda zadevne koncentracije in pravnih sredstev zoper odločbo, s katero se ta pregled konča, na podlagi nacionalnega prava države članice, in ne prava Unije.

83 Poleg tega je treba ugotoviti, da dopustnost tožbe zoper odločbo o zavrnitvi predložitve ne more izhajati iz dejstva, da zadevno nacionalno pravo tožeči stranki daje širše procesne pravice in/ali sodno varstvo, kot je določeno s pravom Unije. Zaradi pravne varnosti namreč ni mogoče, da bi bila dopustnost tožbe pred sodiščem Unije odvisna od vprašanja, ali pravni red države članice, katere nacionalni organ, pristojen za konkurenco, je neuspešno predlagal predložitev presoje koncentracije, ponuja zainteresiranim osebam širše procesne pravice in/ali sodno varstvo, kot je določeno

s pravom Unije. V zvezi s tem je treba navesti, da je obseg navedenih procesnih pravic in sodnega varstva odvisen od vrste dejavnikov, ki so težko primerljivi in ki so predmet zakonodajnih sprememb in razvoja sodne prakse, ki jih je težko nadzirati.

84 Poleg tega je namen ničnostne tožbe pred sodiščem Unije zagotoviti spoštovanje prava Unije ne glede na obseg procesnih pravic in sodnega varstva, ki ga zagotavlja, in ne uveljavljanje morebitnega najširšega varstva, ki izhaja iz nacionalnega prava.

85 Na podlagi zgornjih ugotovitev je treba predlog tožeče stranke za razglasitev ničnosti odločbe o zavrnitvi predložitve in torej tožbo v celoti razglasiti za nedopustna.

Stroški

86 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Poleg tega lahko Splošno sodišče v skladu z odstavkom 4, tretji pododstavek, tega člena odredi, da intervenient nosi svoje stroške.

87 Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi Komisije naloži, da nosi svoje stroške in stroške Komisije. Družba EDF nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrže kot nedopustna.

2. Association belge des consommateurs test-achats ASBL nosi svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila Evropska komisija.

3. Družba Électricité de France (EDF) nosi svoje stroške.

Moavero Milanesi Wahl Soldevila Fragoso

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 12. oktobra 2011.

Podpisi